

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: L'OREAL Česká republika, s. r. o.**, se sídlem Praha 5, Plzeňská 213/11, zastoupen Mgr. Šárkou Kalinovou, advokátkou, se sídlem Praha 5, Prusínova 2398/10, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2006, č. j. 12 Cad 24/2005 - 48, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) navrhla přiznat shora označené kasační stížnosti proti blíže označenému rozsudku městského soudu odkladný účinek, přičemž návrh odůvodnila tak, že přiznání odkladného účinku nebude znamenat pro žalobce nenahraditelnou újmu, neboť pro platební výměr na pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti platí, že je vykonatelný bez ohledu na právní moc, jestliže od jeho doručení uplynulo 15 dnů; nezaplacení pojistného anebo zaplacení v nižší částce je sankcionováno povinností platit penále ve výši 0,1% dlužné částky za každý kalendářní den, ve kterém některá z těchto skutečností trvala.

Žalobce návrh považoval za nedůvodný, přičemž především argumentoval judikaturou zdejšího soudu osvětlující, že v případě státu, jako toho, u něhož by měla nastat nenahraditelná újma, nebude takový účinek pravidelně možný, a dále považoval za újmu na své straně, pokud by nemohl disponovat s prostředky, jež na pojistném penále již zaplatil.

V projednávané věci jde o posouzení zákonnosti platebního výměru orgánu sociálního zabezpečení, o němž ve II. stupni správního řízení bylo rozhodnuto žalovanou 6. 9. 2005, kterým byla žalobci uložena povinnost zaplatit nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti ve výši 8 581 688 Kč a penále (2 261 466 Kč) z tohoto nedoplatku, neboť žalobce nezahrnul do vyměřovacího základu pro odvod pojistného ve vymezeném období (rok 2003) příjmy zúčtované osmi zaměstnancům žalobce, z nichž sedm mělo státní příslušnost Francouzské republiky, jeden Švýcarské konfederace, přičemž jejich pracovněprávní vztahy se řídily buď francouzským nebo v jednom případě švýcarským právem.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalované, která rozhodovala jako správní orgán II. stupně, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, s níž spojila návrh na přiznání odkladného účinku.

Podle § 107 zákona č. 150/202 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž ustanovení § 73 odst. 2 až 4 se užije přiměřeně. Podmínkou přiznání odkladného účinku je, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenají pro žalobce (stěžovatele) nenahraditelnou újmu, přiznání se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

V posuzované věci jde o specifický případ, kdy žalobce byl povinen již na základě rozhodnutí orgánu I. stupně zaplatit dlužné pojistné a příslušné penále, neboť toto rozhodnutí se stalo vykonatelným 15 dnů po doručení.

Pokud by podle pravomocného rozsudku městského soudu žalovaná zrušila platební výměr a později by na základě kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl o předložených právních otázkách jinak, než tak učinil městský soud, a žalobce by k novému rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení byl povinen plnit, mohlo by se vlivem právní úpravy pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a délky řízení, která uběhla od doby vykonatelnosti tohoto výměru a která ještě uběhne do doby rozhodnutí zdejšího soudu, hypoteticky stát, že by žalobci vznikla povinnost ještě řádově vyšší. Přestože citovaná ustanovení s. ř. s. výslovně na tuto situaci nepomýšlejí, nelze ji teoreticky vyloučit, a proto Nejvyšší správní soud za použití teologického výkladu této normy, jež má za účel zcela výjimečně přiznat odkladný účinek kasační stížnosti, a to v případě, kdy by došlo k nezvratné újmě, zejména u právnických či fyzických osob (ne tak už státu, u něž pravidelně nebude moci tento efekt nastat) rozhodl, že v posuzované věci bude až do rozhodnutí zdejšího soudu pro žalobce (nikoli pro stěžovatelku) nejvýhodnější, pokud bude konzervován status quo.

V opačném případě, pokud by Nejvyšší správní soud sdílel názor městského soudu, pak žalobce obdrží vše, co na základě rozhodnutí, jež by bylo shledáno nezákonným, plnil. Případné další právní souvislosti by pak již byly zcela v jeho dispozici.

Nejvyšší správní soud přijímá toto rozhodnutí s cílem maximálního možného snížení případných negativních důsledků pro žalobce, a to zejména s ohledem na délku řízení před správními orgány i soudy obou stupňů, přičemž u zdejšího soudu činí doba řízení v průměru nejméně jeden rok od doby, kdy mu věc předloží krajský soud (Městský soud v Praze předložil posuzovanou věc zdejšímu soudu 7. 8. 2006).

Toto řešení se nedotkne nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu